

skel, at det tog over et Aar for Regeringen, medens det ad privat Vej kunde gøres hurtigere.

Det blev altsaa fastslaaet ved denne Undersøgelse af Regeringen, at de Oplysninger, jeg havde givet, vare rigtige, som de findes i Rigsdagstidende. Det fremgaar af disse Oplysninger, at af samtlige Landets omtrent 1,100 Kommuner findes der kun 31, i hvilke der er oprettet Skolebespisning, og at kommunalt Tilskud kun ydes i 22 Kommuner, foruden Københavns Kommune. Der gives af Kommunerne udenfor København i alt 15—16,000 Kr. i Bidrag til Skolebespisning. Københavns Kommune, som er holdt udenfor disse Oplysninger, yder 25,000 Kr., hvoraf de 10,000 Kr. ere til Børn, hvis Forældre nyde Fattigunderstøttelse. De Tal, jeg her har nævnt, ere Regeringens Tal, og de stamme fra den Undersøgelse, som blev foretaget vistnok i 1908. Jeg haaber, at disse Tal under Sagens videre Behandling ikke skulle blive ansete for at være for gamle, saa at det skulde blive nødvendigt at foretage en ny Undersøgelse, der kunde strække sig over 12—13 Maaneder og derved ganske udelukke Muligheden for at foretage noget paa dette Omraade. I Betragtning af, at det varede over et Aar at skaffe Oplysninger ved den sidste Undersøgelse, mener jeg, at de Tal, som nu findes, ere vel brugelige.

Det er jo uhyre lidt, der ofres paa dette Omraade, idet det er et meget lille Antal Børn, som faa Andel i den varme Mad, som uddeles i disse 20—30 Kommuner. Denne Skolebespisning ydes i Regelen i 40 til 60 Dage og et enkelt Sted i 90 Dage om Aaret, og fordelt paa disse faa Kommuner kan det langtfra blive de Børn i Landet, som trænge til Skolebespisning, der faa Del i dette Gode. Og saaledes vil det vedblive at gaa i lang Tid, hvis ikke Lovgivningsmagten er villig til at ændre dette Forhold ved at gennemføre en Reform som den foreslaaede. Hvis andre kunne vise en bedre Vej, gudbevares, saa have vi ikke noget derimod, men lad os en Gang søge at gøre et virkelig Skridt henimod at faa afskaffet den Uting, at Børn, som ved Loven tvinges til at gaa i Skole, sidde sultne paa Skolebænken.

Forleden Dag, da jeg forelagde et Par Forslag angaaende Arbejdsløshed, nævnedes jeg, at der i Øjeblikket fandtes over 12,000 arbejdsløse — eller fandtes i November Maaned —, der er antagelig adskillig flere nu. Som det er i denne Vinter, saaledes har det været i de nærmest foregaaende

Aar, et betydeligt Antal Mennesker have været arbejdsløse, og det er da naturligt, at under disse Forhold faa Børn deres meget store Part af de Lidelser, som tilføjes Familien. Det forekommer mig i høj Grad inhumant, at et Samfund det ene Aar efter det andet ser, at der er Børn, der sulte, og at Nøden breder sig i visse Befolkingsklassers Hjem, uden at gøre Skridt til, og da navnlig overfor Børnene, at hindre denne Nødstilstands Eksistens. Skolen anses for at være en af Grundpillerne for det menneskelige Samfund, og det er utvivlsomt rigtigt, at Skolen har eller kan have en meget stor Betydning for Dygtiggørelse af Samfundets Medlemmer og i Retning af at paavirke Menneskene til at blive nyttige og gode Samfundsborgere. I Skolen skal der gives Barnet et solidt Grundlag, hvorpaa der i Fremtiden kan bygges videre. Men Skolens Betydning forringes utvivlsomt meget stærkt, naar en stor Part af Børnene paa Grund af Sult er uimodtagelig for den Belæring, som Skolen anvender sine Midler paa at bibringe dem. De Børn, som sulte, tænke naturligvis mere paa Mad end paa den Historie, Geografi eller Dansk, som skal læres i Skolen, og Pengene til Skolevæsenet blive derfor ogsaa først ret vel anvendte, naar man har mættet Elever at bibringe Undervisningen.

Jeg forstaar selvfølgelig godt, at der er en Del ærede Medlemmer, som have vanskeligt ved at sætte sig ind i disse Forhold, og som ikke til Bunds kende Fattigfolks Liv, fordi de ikke selv have levet dette Liv, og at det derfor kan være vanskeligt for dem at begribe, at denne Sag skulde have en særlig stor Betydning. Men vi, som kende Fattigfolks Liv, vi, som i Barndommen have deltaget i det Liv, som Børn leve i Arbejderhjemmene, forstaa bedre, at en saadan Lovgivning som den, vi tilsigte med det forelagte Forslag, vilde være af uhyre stor Betydning og vilde bringe megen Glæde og Tilfredshed paa Steder, hvor der nu er Sorg og Nød, og hvor Sorgen og Nøden ere størst, netop fordi det er Børnene, der i saa høj Grad lide under Nødstilstanden. Og det forekommer mig, at de Herrer, der ikke personlig kunne have Kendskab til disse fattige Folks Forhold, ikke burde lade Ukendskabet gaa over til at blive Uvillie imod en Reform, der dog i økonomisk Henseende kun spiller en ret underordnet Rolle, men at de burde vise deres gode Sindelag, som de paa saa mange andre Omraader nu og da kunne